

**Gijzeling in
kamer
2.28**

**Gijzeling in
kamer
2.28**

Thriller

Freddy Was

Van dezelfde auteur:
Een nieuwe Rembrandt? (2020)

Auteur: Freddy Was
Coverontwerp: Freddy Was & Brave New Books
ISBN: 9789464803563
© Freddy Was

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Voor Mila & Ella

De mensen die op dit late uur een boodschap deden, kon hij op een hand tellen. En zo had Drom het graag. Hij woonde alleen en noemde zichzelf een einzelgänger, zomaar, zonder schuldgevoel. Hij wist dat men hem daarop afrekende, maar hij voelde zich gelukkig wanneer hij alleen was. Communicatie was zijn sterkste kant niet. Hij vermeed contact, maar dat was niet altijd mogelijk. Hij moest er af en toe op uit, al was het maar om een voorraadje in te slaan.

Dat had hij net gedaan en wandelde nu, via achterafstraatjes, naar zijn woning. Van zijn oom erfde hij een oud herenhuis gelegen in een verwilderd park aan de rand van het bos. Toen verschillende tuiniers nog regelmatig in het park werkten, was het optrekje in de wijde omgeving bekend als *Het nest*, naar de toenmalige eigenaar Nestor Adhemar d'Argenteau. Een adellijke titel die overigens niet door zijn oom werd gedragen. Kwatongen beweerden zelfs dat hij dit huis verkreeg door zwaar in te zetten tijdens een pokerspel. Het herenhuis werd de laatste jaren nauwelijks onderhouden. Ook de tuin werd aan zijn lot overgelaten. Van de oprijlaan, afgeboord met platanen, bleef enkel een bospad over.

Af en toe was er wat beweging van avontuurlijke wandelaars of mountainbikers die hun weg doorheen de dichte begroeiing baanden. Het wandelpad werd jaren geleden al ingepalmd door Amerikaanse vogelkers, fraaie eiken en een hele rist frisgroene onderbegroeiing.

Dat voetgangers hem courant aangaapten wanneer hij door winkelstraten liep, was voor hem oud nieuws. Het moet gezegd, hij was ook niet meteen gekleed in hedendaags goed. Zijn hoed, een afdankertje, gevonden in de plaatselijke kringloopwinkel, vertoonde scheurtjes. Bij een uitverkoop tikte hij een pilotenjack in leer op de kop en die droeg Drom

dag in, dag uit. Ook zijn combatbroek, een koopje bij een faillissement, behoorde tot zijn dagelijkse garderobe. Hij had gemakshalve vier dezelfde exemplaren gekocht. In de handige zakken met kleppen met klittenband zat steeds een notaboekje en een potlood. Zijn Nikes vertoonden slijtage, maar ze zaten nog steeds als gegoten. Drom schoor zich al jaar en dag niet meer. Zijn baard bedekte grote delen van zijn gelaat.

Drom, een naam als geen andere. ‘Grote menigte, kudde of massa,’ waren maar enkele betekenissen die je aan zijn naam zou kunnen linken, maar daar identificeerde hij zich hoegenaamd niet mee.

Aan zijn naam zat een historisch kantje. Zijn familieroots situeerden zich namelijk in het Franse departement Ain. Drom is er een gemeente, een handdoek groot, en de geboortegrond van zijn overgrootvader. Die zag echter geen heil in Drom en week uit naar Waalse steenkoolmijnen. Zijn zoon, Droms vader dus, behoorde tot de laatste mijnwerkers, toen ook daar de ene mijnsluiting op de andere volgde.

Om redenen die hem niet helemaal duidelijk zijn, vereenzelvdigde Droms vader zich met die kleine Franse gemeente en doopte zichzelf met dezelfde naam. Een naam die al snel gemeengoed werd.

Het leek Drom de logica zelve om ook onder die naam de wijde wereld in te trekken. Heel even dacht hij eraan om junior aan zijn naam toe te voegen. Achteraf bekeken was hij blij dat dat niet doorging. ‘Te aanmatigend’, besloot hij.

Terwijl hij het marktplein diagonaal overstak, merkte hij dat er iemand erg veel interesse toonde in zijn doen en laten. Al een hele tijd overigens en dat vond hij knap vervelend. Dit voelde aan als schaduwen. Hij wist dat hij niet goed in de markt lag. Drom werd regelmatig aangeklampt door dronken studenten of er werden van ver verwijten naar zijn hoofd

geslingerd.

Hij stond stil en keek naar de overkant van het plein. Dat heerschap leek geen aanstalten te maken om dichterbij te komen. Drom herkende wel de zwarte leren jas 'biker style'. Had hij die man niet gezien ter hoogte van de stadsbibliotheek? Hij trok zijn schouders op en schonk er verder geen aandacht meer aan.

Hij bereikte na een korte tijd de rand van het bos. Zijn bos. Achter hem, de nieuwe wijk die recent uit de grond werd gestampt. Overdag krioelde het er van kinderen. Zij vonden elkaar in veilige, doodlopende straatjes. Nu was het stil. Iedereen had zich teruggetrokken in zijn behaaglijke cocon, gordijnen dicht.

Naast het bospad lag heel wat troep. Drom begreep niet waarom mensen er telkens weer een zootje van maakten. Kansen te over om in het recyclagepark, niet eens zo ver verwijderd, hun afdankertjes te dumpen. Gemakzucht? Geen respect? Drom schudde bedenkelijk zijn hoofd en vervolgde zijn weg. Moet die troep eens opruimen, dacht hij.

Het gesjilp, geschreeuw, getok en gefladder klonk, zelfs op dit late uur, als een symfonie. Af en toe bleef hij staan om te luisteren naar wat het buitenleven te bieden had. Regelmatig bespeurde hij een bonte of groene specht, inhakkend op oude, verweerde bomen. Deze vogels waren meesters in de kunst om op te gaan in de omgeving. Je zag ze zelden. Hij was jaloers.

Drom kuierde doorheen het lage struikgewas waarvan de botten zich elk moment konden openen. Af en toe bleef hij staan bij weer een andere bode van de lente. Hij voelde dat het bos leefde, dat de levenssappen hun werk deden.

Het huis dat door die onverwachte erfenis in zijn bezit kwam, werd na de eerste wereldoorlog gebouwd. Het stond op enkele tientallen meters van de rijweg, omringd door een prachtig bos. Op de kantelen, aan de voor- en achterkant van

het huis, zaten dikwijls duiven die hij met veel plezier voerde.

De zon had vrij spel op zijn woonst. Hij prees zich gelukkig en genoot van de warmte van die eerste zonnestralen. Wanneer de avonden te koud werden, brandde er een gezellig vuurtje in de antieke Leuvense kachel. Aan een koord rond zijn hals bengelde de sleutel. Drom keek nog eens rond en droeg dan zijn aankopen naar binnen.

Voorzichtig duwde hij wat takken weg. Zo had hij een beter zicht. Tijdens zijn tocht doorheen het bos klitten twijgen en struiken aan zijn kleding, als wilden ze duidelijk maken dat hij hier niet thuishoorde. Op de koop toe zorgde een dorre tak voor een flinke kras op zijn lievelingsjas.

‘Hoe kan je hier leven?’ bromde hij. Franciszek Smolarek, Smol voor zijn vrienden, maar die liepen niet dik, observeerde Drom al verschillende dagen. Maar hij kreeg geen vat op hem.

‘Dat is een verdomd eigenaardige gozer,’ vond hij. Maar hij zette door. Ergens zou die eenzaat een steekje laten vallen, tenminste zo hoopte hij. Smolarek zag dat Drom via de achterdeur zijn woonst verliet en in het midden van een klein grasveld, vol wilde voorjaarsbloeiers, stilstond. Hij begreep het niet meteen.

‘Wat is ie nu van plan?’

Smolarek zag zijn slachtoffer in alle stilte een aaneenschakeling van langzame en sierlijke rotatiebewegingen afwerken. Hij had al gehoord van mensen die zich toededen op Tai Chi, maar hij was er zelf nooit getuige van geweest. Dat Drom deze bewegingskunst tot in de kleinste details beheerste, was meer dan duidelijk. Smolarek wist dat dit wel eens nare gevolgen zou kunnen hebben. Hij las in een tijdschrift over oosterse gevechtssporten dat een Tai Chi-meester aanvallers zondermeer kan afweren en vloeren, voornamelijk door gebruik te maken van de kracht van zijn tegenstander.

Drom schoof, na zijn dagelijkse portie Chinese bewegingskunst, op een zonnige plek lekker onderuit in een vaalgele klapstoel. Hij verdiepte zich in een boek. Lederen

kaft met goud op snee. Was dat het boek waarover zo geheimzinnig werd gedaan, vroeg Smolarek zich af. Het boek waarnaar hij al een hele tijd op zoek was en door zijn contactpersoon oppervlakkig beschreven werd? Hij wist dat het boek een groot aantal kruiden én hun bereidingen beschreef, gaande van keukenweetjes tot medicinaal gebruik, alles geïllustreerd door met de hand ingekleurde plaatjes. Zou hij dan eindelijk geluk hebben?

Hij had tevergeefs getracht dit boek te bemachtigen via antiquariaten. Niet voor hemzelf. Nee, lezen deed Smolarek niet of nauwelijks. Hij speelde enkel voor koerier. Dit boek zou hem een aardige duit opbrengen. Door een nijpend tekort aan inkomsten - of die nu legaal of illegaal waren, maakte hem verder niets uit - was hij maar wat graag op deze kar gesprongen. Maar niets verliep volgens plan. Wat eerst een tussendoortje leek, werd eerder een nagel aan zijn doodskist. Smolarek wist dat de tijd in zijn nadeel speelde. Hij kreeg nog maar korte tijd respijt en dat had absoluut geen gunstige invloed op zijn gemoed. Dat Drom misschien een van de zeldzame exemplaren in handen had, had hij zelf nooit kunnen vermoeden.

Smolarek vloekte. Hij vond zijn verrekijker niet in zijn tas. Het boek en zeker de titel waren te ver verwijderd om zekerheid te krijgen. Maar hij wist nu waar Drom zich ophield wanneer hij niet in de stad ronddoolde. Behoedzaam verliet hij door het lage struikgewas het bos. Hij zou zeker terugkeren.

Drom bladerde voorzichtig doorheen het waardevolle boek. Dit exemplaar erfde hij ook van zijn oom. Hij had de man zelf nooit ontmoet en daar had hij spijt van.

Een onbekend notaris overhandigde hem de erfenis, samen met de sleutel van het herenhuis. Die vertelde ook dat

zijn oom een echte wereldreiziger was, een avonturier die niet op één plek wilde vastroesten. Hij reisde naar het Amerikaanse vasteland als matroos op de lange vaart en doorkruiste daarna zowat alle wereldzeeën. Tot in Rusland en het verre Azië had hij rondgeneusd. Op een van die reizen kon hij dit boek op de kop tikken. Drom wist niet uit welk land het afkomstig was.

In het boek vond hij prachtige kleurplaten over de meest uiteenlopende bomen, kruiden en excentrieke boswezens. Elke prent werd becommentarieerd, tenminste dat vermoedde hij wanneer hij die vreemde tekens bekeek. Hij had in elke bibliotheek die hij kende, gezocht naar enig houvast om die vreemde taal te ontcijferen. Hij was blij dat hij sowieso vijf talen vloeiend sprak en dat hij er nog een handvol aan kon toevoegen die hij met enige moeite las. Zijn vader prees hem in zijn jeugdijaren voor zijn toen reeds spectaculaire talenkennis. Meerdere keren had hij zijn leerkrachten op fouten gewezen. Die waren niet altijd even blij met zijn talenknobbel. Bij zijn medestudenten steeg hij echter zienderogen in achting. Tot zijn groot verdriet bleef er van dat respect na zijn studies niet veel over. Het laat zich raden dat hij uiteindelijk alleen overbleef. En zo vond Drom het goed. Geen gedoe. Hij wilde enkel verantwoording afleggen aan zichzelf.

Hij merkte dat het daglicht schaars werd. Heel voorzichtig wikkelde hij het boek in een wollen doek, ging naar binnen en sloot de deur.

Op de tweede verdieping had hij, links van de overloop, een geheime plek gevonden. Die werd deskundig aan het oog onttrokken door dezelfde materialen als die van de lambrisering. Hij was er heel toevallig op uitgekomen toen hij de trap en overloop stofzuigde. Dit werd zijn instant kluisje, een plek waar hij het boek en enkele persoonlijke bezittingen verborg.

Tijdens de valavond keek Drom gehypnotiseerd naar nachtvlinders en tientallen vleermuizen die halsbrekende toeren uithaalden om aan een maaltje te komen. Het leven in het bos was van een soort die hem uitermate boeide. Hij genoot van de diversiteit en van de stilte rondom hem. Tijdens zijn wandelingen streefde hij de zachte bladeren van koningsvarens. Hier en daar schoot er wel eens een schuw konijn of knaagdier weg. De hoeveelheid huisjesslakken die hij probeerde te ontwijken, was niet te tellen. En af en toe ontdekte hij een partij glimwormpjes. Dat tafereel kon hij lange tijd gadeslaan. Het wonderbaarlijke waar moeder natuur hem op trakteerde was zijn levensader.

Teun De Grave zakte diep weg in zijn luie stoel. Ogen dicht. Handen losjes in zijn schoot. Gijs, zijn oude labrador, lag op zijn zacht grafietkleurig hondenkussen. Alles straalde rust uit. Rust die hij als gepensioneerd politie-inspecteur dik verdiende. Uit de kwaliteitsvolle installatie klonk het andante uit het eenentwintigste pianoconcerto van Mozart.

De Grave dacht aan Janneke. Hoeveel keren hebben we deze CD niet samen beluisterd, vroeg hij zich af. Onbewust maakte hij van zijn handen vuisten. Hij miste haar. Nog elke dag. Zij was zijn nummer één. Hij wist nog precies die eerste avond toen ze hun nieuwe stereo installeerden en diezelfde CD beluisterden. Hand in hand.

De dromerige muziek bracht hem terug in de tijd. Janneke was reeds erg ziek, maar koppig. Wilde van opgeven niet weten. Terwijl Gijs sliep, pinkte De Grave een traan weg. Nog voordat het vrolijke laatste deel van het concert inzette, stond hij bruusk op en schakelde de installatie uit. Het gemis zocht systematisch een weg doorheen zijn dagelijkse beslommingen. En nu hij zou moeten genieten van zijn oppensioenstelling – hij was een goed jaar geleden nog lid van de moordbrigade van zijn stad – werd die leemte intens.

‘Zo, Gijs, oude jongen, klaar voor een wandeling?’ Zijn trouwe viervoeter veerde recht, kwispelde uitgelaten en liep gezwind naar de deur. De Grave zocht naar zijn gsm, nam de lederen halsband en liet Gijs voorgaan. Een frisse oostenwind sloeg hem in het gezicht. Het deed deugd. Hij knoopte zijn jas dicht, deed zijn sjaal om en sloeg één uiteinde achteloos over zijn schouder.

Terwijl hij via een slecht onderhouden voetbalplein naar het speelbos wandelde, deed Gijs vruchteloze pogingen om zijn jachtinstinct te laten gelden. De Grave genoot zichtbaar

van het voorjaar. Hier en daar profiteerden enkele witte bosanemonen van het licht. Hij neuriede de harmonieuze klanken van Mozarts andante, terwijl hij getuige was van een koppel boomklevers die met grote behendigheid zowel omlaag als omhoog over de boomstammen liepen.

In tegengestelde richting baggerden enkele geagiteerde Beagles door de onderbegroeiing. Gijs liet zich netjes aanlijnen. De Grave wist dat die wandelaar zijn honden nauwelijks de baas kon.

Terwijl hij enkele nieuwtjes uitwisselde met zijn overbuur, haalde hij de krant en enkele andere poststukken uit zijn brievenbus. Hij maande Gijs aan om naar binnen te gaan en sloot zijn voordeur. Sinds zijn buurt te kampen kreeg met een brutale homejacking, liet hij een gloednieuwe deur met meerpuntssluiting plaatsen. Zijn dochter had daar meermaals op aangedrongen toen ze vorige zomer voor een korte periode, samen met haar man, kwam overvliegen vanuit Canada. Hij had eerst de boot wat afgehouden maar was nu toch tevreden met zijn beslissing. Hij wist uit ervaring wat een gebrek aan beveiliging kon betekenen.

‘Zo,’ zei hij, terwijl hij wat koffie morste op de frontpagina van zijn krant, ‘wat denk je, Gijs? Even rustig aan?’ Zijn hond lag uitgeteld op zijn kussen. Zijn kwispelende staart was het enige teken van leven.

De Grave sloeg de eerste pagina’s over op zoek naar regionaal nieuws. Hij las enkele bladzijden diagonaal, op zoek naar berichten uit zijn stad. Regelmatig vond hij verslagen over kleine akkefietjes, maar ook over aanrandingen, diefstallen met geweldpleging en soms een moord. Hij pluisde zijn krant systematisch uit, behalve de sportpagina’s, die liet hij voor wat ze waren. Daar deed hij al snel een uur over. Een uur, zo vond hij, wel besteed.

Drom werd wakker en luisterde met ontzag naar het overdadige getierelier en gefluit dat het bos induffelde in een heerlijk geruis van klanken die zondermeer verslavend waren. Ook het regelmatige gehak van spechten meldde een nieuwe dag. Hij rekte zich uit, stak zijn voeten in een paar tot op de draad versleten pantoffels en schuifde naar zijn gezellige badkamertje. Hij verfriste zijn gezicht met koud water en wreef doorheen zijn haar en lange baard. Veel keuze in zijn garderobe was er niet. Hij probeerde nochtans regelmatig andere kleding te combineren zodat hij tenminste het idee kreeg dat hij weer tussen de mensen kon komen. Veel succes had dat evenwel niet.

Drom vond nog een stuk brood van de dag voordien. Samen met wat overrijpe bananen was zijn morgenkostje snel samengesteld. Hij spendeerde enige tijd aan het klaarmaken van een flinke mok thee. 'Mijn wakker-woorden-drinkje,' noemde hij het. Hij nam buiten plaats, onder een parasol, hier en daar aangetast door bezoek van plaatselijke muizen en sprak een kort dankgebedje uit. Het leven moet je niet als vanzelfsprekend nemen, vond hij.

In de stad was het op dit vroege uur al een drukte van belang. Er werd schitterend weer voorspeld, en dat kwam goed uit want vandaag vond in het centrum de feestelijke jaarmarkt plaats. Een traditie die tot tientallen jaren terugging. Er werden massa's bezoekers verwacht. Ook Drom wilde wat graag van de partij zijn. Niet omdat hij die jaarmarkt wilde afschuimen. Hij had een tijd geleden op affiches, verspreid doorheen de gehele stad, gelezen dat in de binnentuin van het oude begijnhof een boekenmarkt plaatsvond voor standhouders die gespecialiseerd waren in antiquariaat en oude uitgaven. Daar moest Drom geen twee

keren over nadenken. Hij kon nog steeds van een nieuwe ontdekking genieten.

De aanvoerwegen naar het centrum zaten potdicht. Gelukkig vonden vele mensen het mooie weer een uitnodiging om er met de fiets op uit te trekken, iets dat Drom kon waarderen. Hij wandelde onopvallend langs de laanbeplanting en merkte dat voornamelijk kinderen grappige opmerkingen maakten over zijn verschijning. Drom had het graag anders gezien, maar de feiten presenteerden zich zoals ze deden en daar lag hij al lang niet meer van wakker. Hij sloeg rechtsaf, richting begijnhof.

Nadat De Grave zijn ochtendritueel in de badkamer afgewerkt had, hooguit een tiental minuten besteedde hij eraan, vulde hij Gijs etensbak en deed zichzelf te goed aan fruit en muesli. Ook hier had zijn dochter een vinger in de spreekwoordelijke pap. Hij begreep wel dat hij zijn hoge cholesterol en bloeddruk niet kon negeren. Maar wat snakte hij naar vers brood, besmeerd met dikke laag boter en overdadig belegd met oude kaas. En dat wilde hij dan graag doorspoelen met een kop sterke koffie. Hij herinnerde zich de vervelende discussies met zijn dochter én Janneke, maar hij wist dat ze het beiden goed meenden. Vandaar die muesli.

‘Nee! Gijs. Jij blijft hier. Moet even naar de stad,’ zei De Grave gesticulerend tegen zijn hond. Hij wist dat hij sinds de dood van zijn vrouw meer en meer praatte tegen Gijs. Hij zocht er niets achter. Op de autoradio vond hij al snel zijn favoriete klassieke muziekkzender. Eentje die geen of nauwelijks storende reclame de ether instuurde en die elke dag het mooiste uit het klassieke repertoire presenteerde.

Als er iets was dat hij haatte, dan waren het zeker die praatjesmakers die je er brutaal op attent maakten dat je nog heel wat miste in je leven. Reclame, aan hem niet besteed.

Hij parkeerde zijn auto op een vrije plek net binnen de ring en liep vandaar verder naar het centrum. De Grave deed dit regelmatig. ‘Verdomd moeilijk én duur om te parkeren in de stad,’ vond hij.

Toen hij voorzichtig laveerde tussen al die kuierende mensen, al dan niet gewapend met een boodschappenwagentje, besloot hij richting begijnhof te wandelen. Hij herinnerde zich de advertentie over de boekenmarkt. Hij hield van miniaturen die je in oude uitgaven terugvond. Al vlug liep hij door verlaten straten.

Straten waar de plaatselijke middenstand al een hele tijd geleden verdween, met leegstand tot gevolg. De Grave stapte stevig door. Ondertussen bekeek hij zijn spiegelbeeld in lege uitstalramen. Hij probeerde zachtjes een deuntje te fluiten. Doen alsof er niets aan de hand was. Maar dat lukte maar moeilijk. Nog steeds was Janneke een groot gemis. Ze had haar kanker nooit als een echte strijd gezien, meer als een onlosmakelijke component van de eindigheid van het leven. De Grave probeerde haar tegemoet te komen, maar had het moeilijk. De kanker greep rigoureuus om zich heen, ondanks de vele behandelingen.

‘Kom Teun, je leven gaat verder,’ probeerde hij zich regelmatig wijs te maken, maar haar verlies knaagde voortdurend op de achtergrond. Hij bleef staan en bekeek zijn spiegelbeeld in de etalage van wat ooit een welvarende bloemenwinkel was. Hij ademde diep in en hield zijn adem enkele seconden lang in, om tenslotte al de lucht tussen zijn lippen uit te blazen.

‘Verdomme! Je moet verder met je leven,’ zei hij.

Een oudje, voorzien van een rollator, hobbelde stilletjes door de verlaten straat. Ter hoogte van Teun bleef ze stilstaan.

‘Kan ik je helpen, jongeman?’ vroeg ze laconiek.

‘Eeuh, wat, wat bedoel je, mevrouw?’ was het enige dat De Grave eruit kreeg.

‘Kan ik je met iets van dienst zijn, vroeg ik. Weet je, die winkel van de Versanders is al vele jaren gesloten. Spijtig hoor, meneer, ik was er vaste klant. Iedere week een vers boeket, en dan die tulpen, dieprood. Nee, zo vind je ze niet meer.’ Ze keek hem frank en vrij in zijn ogen.

‘Nee, mevrouw. Erg vriendelijk van u, maar ik, ik keek maar gewoon even. Niets aan de hand. Nog een leuke dag. Dag, mevrouw.’ Met het schaamrood op zijn wangen nam hij afscheid. Enkele meters verder keerde hij zich om en bekeek

het dametje dat inmiddels verder pikkelde.

‘Ook alleen, vermoed ik en toch nog vol levensvreugde, zo lijkt het. Moet kunnen,’ brabbelde hij binnensmonds. Hij vervolgde zijn weg en zag in de verte tientallen kleurrijke vlaggen die de winkelstraat overspande. De Grave neuriede zachtjes de melodie van de lente uit de Vier jaargetijden van Vivaldi. Hij sloeg linksaf ter hoogte van een nieuwe kapperszaak. Dé kapperszaak van het ogenblik, wist hij. De stoelen waren steeds volzet en met een wachtrij van mannen die de laatste haartrends volgden. Opvallend hoeveel er hun baard lieten groeien, tot proporties die hij sinds lang niet meer had gezien. Nu zat er niemand. ‘Ben er niet’, hing er in sierletters op een bordje tegen de deur.

De Graves aandacht werd getrokken door een dixielandband op de markt. Het mooie weer, de vrolijke muziek, het feestelijke aanbod in de stad ... hij herpakte zich en bleef staan. Hij genoot zowel van de muziek als van de mensen rondom hem, maar ook van de geïmproviseerde danspasje van enkele kinderen. Iedereen lachte en dat werkte aanstekelijk.

Plots bleef zijn blik gefocust op een figuur die er niet echt bij hoorde, en dat was nog zwak uitgedrukt, vond hij. Hij zat meteen in ‘politie-mode’ en scande de man in kwestie. Verwilderd haar en een lange, woeste baard. Een pilotenjack. Nu? Met dit weer? Die moest zich toch te pletter zweten, vroeg hij zich af. De Grave zag dat enkele omstaanders hetzelfde personage in het oog hielden. Een jongen, hij zat op de schouders van zijn vader, staarde gebiologeerd naar hem.

De muziek was ondertussen naar de achtergrond verdrongen. De Grave zag het opvallende mannetje vertrekken. Hij besloot hem te volgen, niet dat hij wat vermoedde. Gek, hij wist eigenlijk niet waarom, maar deed het toch.

Nadat dat vreemde type het marktplein overstak, sloeg

hij de Vagantenstraat in, stak daar de straat over om na honderd meter door het stadspark te lopen. Er speelde een groep kinderen en hier en daar keuvelden wat ouders. Hier haakte De Grave af. Hij glimlachte.

‘Kan je het nu echt niet laten,’ bromde hij beschaamd en liep terug de Vagantenstraat in tot hij aan het bordje *Begijnhof* kwam. Er liepen heel wat mensen naar de boekenmarkt. Ik hoop dat ik iets betaalbaars op de kop kan tikken, dacht hij.

Drom hield het voor bekeken. Die lawaaierige toestanden, daar bedankte hij voor. Nochtans hield hij van muziek, maar niet van dixieland. Hij was allergisch voor die blikkerige hoge tonen. Hij herinnerde zich nog, als was het gisteren, dat hij in een vorig leven elke dag een portie Beethoven achter de kiezen moest hebben om de dag geslaagd te noemen. Vooral van zijn pianoconcerto's hield hij. Maar dat was al een hele tijd geleden. Een periode die hij bewust probeerde te deleten, een tijd waar hij liefst niet aan herinnerd werd.

Zijn job, waar hij zich na zijn studies met veel toewijding op wierp, bleek na enkele jaren eerder een uitputtingsslag die hem uiteindelijk opzadelde met een flinke burn out. Na een lange rustperiode en ondersteunt door zowel medicatie als talloze gesprekken met zijn psycholoog, koos hij voor een zwervend bestaan. Door hier en daar klussen aan te pakken, kon hij net zijn hoofd boven water houden.

Zijn doen en laten werd niet meer bepaald door wat de samenleving voorschreef. Hij en hij alleen stippelde zijn levenspad nauwkeurig uit en dat voelde meer dan oké. Hij was bovendien maar wat blij toen er bij de erfenis ook een fors bedrag hoorde. Dat zou hem, een paar jaar alleszins, voorzien van een bescheiden maandelijks bedrag dat van hem een gelukkig man maakte.

Drom wist dat hij stilaan de show stal. Hij wandelde verder naar de boekenmarkt. Tussen al die mensen stond een figuur met een bordeauxrode sjaal. Het leek wel of hij hem ook in het oog hield. Meer nog. Hij werd van kop tot teen gekeurd op een manier die bij hem een belletje deed rinkelen. Een politieagent?

Drom kwam al verscheidene keren in contact met de

politie. Het moest wel, stelde hij nuchter vast, dat zijn uiterlijk meteen argwaan wekte. Een houding overigens die hij afkeurde. Hij bleef daarom liever op de achtergrond. Drom wachtte niet af en verdween de Vagantenstraat in. Moest hij tijdens het oversteken van het park omgekeken hebben, dan had hij gemerkt dat zijn belager inmiddels had afgehaakt.

Hij stond voor het begijnhof. Over de monumentale ingang was er meer dan tweehonderd jaren geleden een sierlijke boog gebouwd. Op het hoogste punt zag hij een kleine erker waarin een Mariabeeld en een boeket verkleurde nepbloemen stonden. Drom bekeek het beeld nauwgezet voordat hij samen met andere bezoekers het binnenplein betrad. Hij begreep niet waarom zoveel mensen met behoorlijk veel begeestering hun liefde betuigden voor een beeld of de vrouw waarvoor het stond. Daar wilde hij wel eens dieper op ingaan. Wanneer? Dat wist hij nog niet. Misschien kwam ze wel spontaan op zijn pad, dacht hij, en dan zou ie wel zien.

Hij vroeg zich overigens al langer af of er iemand nog oog had voor dat beeld. Het was duidelijk dat zowel het beeld als de bloemen, spinnen aantrok. Die hadden in hun bouwwoede praktisch het hele object ingepalmd met ingenieus spinrag. Zo is er toch iemand mee gediend, dacht hij.

In en rond het eeuwenoude begijnhof had een flinke groep boekenhandelaars al vroeg op de dag hun kostbare waren uitgestald. De een kon beschikken over professioneel materiaal, een ander deed het meer op een amateuristische wijze, maar ieder zorgde er wel voor dat bij eventueel regenweer geen enkel boek de prooi kon worden van water. Dat zou de marktwaarde meteen doen kelderen. Drom wreef zich in zijn handen en stapte langzaam in wijzerzin rond het plein.

Hij had in zijn zak een kopie van een blad uit het boek dat hij van zijn oom erfde. Hij had lukraak een pagina uitgekozen

en behoedzaam enkele regels in die vreemde taal overgeschreven. Hij hoopte hier een aanwijzing tot vertalen te vinden.

‘Die verdomde blikken altijd,’ mormelde hij luidop. Een dame op leeftijd, vlak naast hem, keek vreemd op. Hij excuseerde zich en schuifelde verder. Toen hij een standhouder zag die zich specialiseerde in historische boeken probeerde hij een plekje te bemachtigen aan de tafel. Hij zag dat er een hele reeks werken waren uitgesteld, netjes ingepakt in plastic en met een waarschuwingsbordje erbij: *Enkel inkijken met uitdrukkelijke toelating van de eigenaar.*

Hij bukte zich zodanig dat hij de titels en eventuele informatie op de kaft kon lezen. Maar snel was duidelijk dat hij hier zijn gading niet zou vinden. Drom nam even de tijd om te rusten op een bank in de zon. Hij kon genieten van het kijken naar mensen. Hij was daar door de jaren heen goed in geworden, dat vond hij tenminste van zichzelf. Het viel op dat de gemiddelde leeftijd van de bezoekers in deze heerlijke binnentuin, ruim boven de vijftig jaar lag. Logisch, vond hij, het ging hier tenslotte om gespecialiseerde uitgaven, maar hij vond het sowieso erg dat het jonge volkje alsmaar minder boeken las. Het was voor hem meer dan duidelijk dat de sociale media hun tol eisten en dat vond hij betreurenswaardig.

Kijk, daar had je zo een typisch professor typetje, uiteraard in kostuum, mét das en onder zijn arm een lederen tas. Drom schoof ondertussen op om plaats te bieden aan een ouder koppel. Hij knikte vriendelijk en zocht onmiddellijk de uiterste rand van de bank op. Het duurde even voordat het koppel het eens was wie naast Drom zou zitten. Hij gniffelde stillietjes en wachtte verder af.

‘Prachtig weer voor de tijd van het jaar,’ probeerde Drom. De vrouw, haar handtas op haar schoot en met beide handen omkneld als vermoedde ze een overval, lachte gemaakt en

knikte zachtjes. Daar bleef het bij. Drom gleed onderuit, zijn voeten over elkaar, alsof hij opzettelijk zijn schoeisel wilde showen en genoot van de zon. Hij sloot zijn ogen en probeerde in zijn gedachten de moeilijke taal te ontcijferen zich baserend op wat hij tot nog toe wist. Lang duurde dat niet. Hij werd opgeschrikt door een schop tegen zijn enkels, gevolgd door een korte vloek. Iemand was over zijn voeten gestruikeld. Hij veerde op en excuseerde zich uitgebreid. Het slachtoffer knikte boos en wandelde verder, nu op het pad, door de inmiddels erg drukke tuin van het beginhof.

Tussen deze mensenmassa kon Smolarek onopvallend zijn ding doen. Hij genoot van de sfeer, maar verloor Drom niet uit het oog. Hij focuste zich volledig op zijn taak. Hij wist dat hij het slim moest aanpakken. Drom deed zich wel voor als een buitenstaander, maar hij had misschien een aantal verrassingen in petto. Smolarek haalde zich die schitterende Tai Chi-bewegingen voor ogen en kreunde.

Heel even was er paniek. Drom verdween plots uit het zicht. Volkomen verrast versnelde Smolarek.

‘Dit kan toch niet waar zijn! Shit! Shit! Shit.’

Op het eerstvolgende kruispunt stopte hij en overzag de zijstraten. Geen spoor van Drom. Hij liep verder. De straat versmalde waar de brug over de rivier, die de stad zowat in twee sneed, toegang verschaftte tot de *zogenaamde* kunstwijk. Een trechter. Daar moest hij Drom toch terug weten te vinden.

Hij liep, voor zover de voetgangers dit toelieten, over gekasseide straten. Boven op de brug overschouwde hij de buurt. Niets! Hij begreep het niet. Hij was echt niet aan zijn proefstuk wat betreft het schaduwen van personen en toch was hij blijkbaar nog vatbaar voor beginnersfouten.

Terwijl hij zich ongeneerd een weg baande tussen bezoekers van allerlei pluimage, dacht hij terug aan zijn opleidingsjaren in het leger van zijn oude vaderland. Hij kon uren vullen met verhalen over zijn oud-Joegoslavië, over de tijd toen niemand het in zijn hoofd haalde de onafhankelijkheid uit te roepen over een deelrepubliek. Zijn opleiding was hard geweest, maar hij had er veel van geleerd. Hij werd uiteindelijk oneervol ontslagen, maar dat detail verbloemde hij gemakshalve.

Dat hij zich nu gewonnen moest geven, nu hij zo dicht bij

zijn doel kwam, nu het boek snel zĳn bezit kon worden, daar baalde hij van. Hij schopte in een woedende uithaal tegen een leeg blikje dat precies tegen het been van iemand in de eindeloze stroom bezoekers knalde. De man in kwestie vloekte en zocht meteen naar de dader. Maar Smolarek sloot naadloos aan bij een groepje luidruchtige toeristen om zo uit het zicht te blijven.

Hij was woedend en wilde dit fiasco zo snel mogelijk achter zich laten. Dat zou enkel lukken in een van de plaatselijke kroegen die hij tot in de late uurtjes bezocht.

De Grave praatte met een standhouder die bijbels in alle grootten en kleuren aanbood. Hij voelde aan dat deze man van wanten wist. Hij was bijzonder goed op de hoogte van de oude technieken die gebruikt werden voor het schilderen van de miniaturen en dat triggerde De Graves interesse alleen maar. Eén bijbel sprong meteen in het oog. Onder meer de perfecte staat viel hem op.

‘Mag ik die eens van dichterbij bekijken,’ vroeg hij.

Onmiddellijk deed de verkoper een paar hagelwitte handschoenen aan en nam het boek. In een hoek van ongeveer vijfenveertig graden – kwestie van het boek niet te beschadigen door het helemaal open te leggen, wist hij – hield de standhouder het open op de titelbladzijde.

‘Dit is een bijbel die bijzonder goed gerestaureerd werd door een erkend boekbinder,’ zei de man trots. ‘Zo vind je er niet veel,’ voegde hij er samenzweerderig aan toe. De Grave bewonderde de illustraties van de evangelisten. Rondom deze figuren was er een prachtig vlechtwerk in kleur aangebracht met versieringen van zuilen en bogen.

Hij was meteen verkocht en vroeg ronduit meer informatie over de gebruikte stijl en materialen. Lezen kon hij het niet. Latijn was hij niet meester. Na enkele minuten excuseerde de antiquair zich, want er dienden zich andere kopers aan. De Grave bedankte de man, kreeg een kaartje met alle gegevens over zijn antiekshop samen met de uitnodiging om eens langs te komen. Daarna kuierde hij door de drukbezochte tuin, bekeek hier en daar het aanbod en besloot dan om een koffie te drinken.

Onderweg rinkelde zijn gsm.

‘De Grave.’

‘Hallo, papa. Ik ben het, Renée. Thuis nam je de telefoon

niet op, dus ik bel je maar op je gsm. Hoe gaat het? Wat ben je aan het doen? En nog ...'

De Grave onderbrak zijn dochter: 'Stop maar, Renée. Nee, ik ben niet thuis, ben in de stad. En bel je zomaar?'

'Ja, ik dacht, ik wil mijn vader nog eens horen en ...'

'Ja, ja,' lachte uitbundig, 'en je wilt weten of ik de voorgeschreven geneesmiddelen nauwgezet inneem en of ik mij aan mijn dieet hou en of ik nog op controle geweest ben.'

'Pa-aa,' reageerde Renée.

'Nee, nee, kindje, maak je maar geen zorgen. Alles is in orde en volgende week ga ik slaafs op controle bij dr. Messinger. Gerust?'

Hij laveerde tussen de bezoekers en vond een plek waar hij ongestoord met zijn dochter kon praten. Ze informeerden beiden of alles aan het thuisfront op wielmpjes liep en spraken ook af dat hij terug zou bellen nadat hij op dokterscontrole geweest was. Met een zoen namen ze tenslotte afscheid.

Terwijl De Grave langzaam zijn weg zocht over de brug, botste hij bijna op een kerel in zwart leren jekker die blijkbaar ergens snel moest zijn.

'He, kijk uit,' mopperde De Grave, terwijl hij en enkele omstaanders plaats maakten. 'Steeds dat gejaag,' kloeg hij. Hij wilde die kluns nog iets naroeppen, maar besloot dit, gezien de talrijke omstaanders, maar te laten.

Drom stond ondertussen muisstil tegen de muur die het begijnhof omringde. De overwoekerende klimop maakte dat dit hoekje zich uitstekend leende om op te gaan in de omgeving. Hij wist het nu zeker. De man in de leren jas volgde hem. Het was dezelfde figuur als gisteren, daar durfde hij gif op innemen. Hij meende hem ook gezien te hebben toen hij eergisteren de stadsbibliotheek bezocht. Eerst vermoedde hij een toevallige ontmoeting, maar na het

doorkruisen van enkele lukraak gekozen steegjes, merkte hij dat zijn belager hem op de hielen zat.

Drom was nu maar enkele stappen verwijderd van de vreemde man en zag duidelijk dat er naar hem gezocht werd en dat die kerel bovendien niet gelukkig was met het resultaat.

‘Wat zou hij van me willen?’

Drom wist dat hij deze figuur allicht nog zou tegenkomen, maar naar het waarom kon hij alleen maar raden.

Hij wandelde doorheen de tuin van het begijnhof. Zijn belager was verdwenen. Er was ondertussen meer volk komen opdagen dan hij verwacht had. Hij schuifde langs tafels waar alle boeken netjes geschikt waren volgens het thema of onderwerp dat ze behandelden. Hij hoopte dat er een verkoper was die zich specialiseerde in vreemde talen. Hij wilde koste wat het kost een exemplaar op de kop tikken dat hem hielp bij de vertaling van het oude en kostbare boek dat hij van zijn oom erfde. Op zijn kopie stonden alle tekens van één pagina, zo getrouw mogelijk gekopieerd. Kwestie van iets in handen te hebben, moest hij een expert aan de haak kunnen slaan. Veel hoop had hij echter niet, maar wie niet waagt, niet wint, meende hij.

Hij sprak verschillende verkopers aan, maar tevergeefs. Er waren erbij die het hoorden donderen in Keulen. Hij dacht erover om naar huis te vertrekken, maar merkte toen een dame op, hij kende haar niet, ook zij keek met grote interesse naar het aanbod op deze boekenmarkt. Toen zij een standhouder vroeg naar boeken over Noordse mythologie, spitste hij zijn oren. Hij had namelijk een vermoeden dat de sleutel om de code te kraken wellicht te vinden was in de Germaanse mythologie en in het bijzonder de Scandinavische. Drom liet deze kans niet liggen en er ontspoon zich een geanimeerd gesprek.

‘Weet je, ik stel voor dat je naar mijn boekenwinkel